

ріани-тѣ молитвѣ-тѣ си, Василиї В. излѣ-  
зе срѣдѣ града, сѣбра всички Православны  
мѣжѣ, жены, дѣца и вси чѣкы ведно приви-  
жихъ сѣ до храма Божій; тамъ като отсѣ-  
жи, той вѣдѣше всеночино; послѣ трѣгна кѣмъ  
запечатанны-тѣ врата заедно съ народа съ  
пѣснь: *Святый Боже, Святый Крепкый, Святый  
Безсмертный помилуй насъ.* Пристигнахъ всички  
до врата-та, нѣ врата-та стоеше си зат-  
ворена. Аріани-тѣ тѣржестввахъ въ сѣр-  
дце-то си. Тогава Св. исправи сѣ прѣдѣ на-  
рода и изрече: Людіе вѣрни Божѣ, издиг-  
нете вси чѣкома рѣцѣ си на горѣ и сѣрдеч-  
но въ единъ гласъ викнете: *Господи Боже нашъ,  
помилуй насъ.* Послѣ Василиї прѣстѣпа кѣмъ  
запечатаны-тѣ вратѣ, направи, кръсть три  
пѣта на тѣхъ и рече: Благословенъ Божѣ  
Христїанскый всегда, нынѣ и присно и во-  
вѣки. Всичкый народъ викна Аминъ, и тѣ-  
такси сѣ чю шѣмъ, разрѣзахъ сѣ невидимо  
печати-тѣ, отворихъ сѣ врата-та и, като  
отъ силенъ вѣтѣръ, ударихъ сѣ въ стѣнѣ-тѣ.

Божественно-то сѣрдце Василиєво, напл-  
нено сега съ радостъ, начала да пѣй: „Воз-  
мите врата князи вашѣ, возмите сѣ врата